

³²Semmi sem lesz abból, amin ti gondolkoztok, amikor azt mondjátok: Legyünk olyanok, mint más nemzetek, mint a többi országok népei, akik fát és követ tisztelnek. ³³Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy királyotok maradok erős kézzel és kinyújtott karral, de kiáradó, lángoló haraggal is. ³⁴Kivezetlek majd benneteket a népek közül, és összegyűjtelek az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, erős kézzel, kinyújtott karral és kiáradó, lángoló haraggal! ³⁵Elvezetlek benneteket a népek pusztájába, ahol szemtől-szemben állva törvénykezem veletek. ³⁶Ahogy az őseitekkel törvénykeztem Egyiptom pusztájában, úgy törvénykezem veletek - így szól az én Uram, az ÚR. ³⁷Áttereltek benneteket pásztorbotom alatt, és bevezlek a szövetség kötelékébe. [...] ⁴²Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor beviszlek benneteket Izrael földjére, abba az országba, amelyről fölemelt kézzel tettem esküt, hogy őseiteknek adom. ⁴³Ott majd visszagondoltok arra, hogyan éltetek, és mi mindent tettetek: hogyan tettétek magatokat tisztátalanokká. Akkor megundorodtok magatoktól, olyan sok gonosztságot követtetek el. ⁴⁴Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Az én nevemért, nem pedig a ti gonosz életek és romlott tetteitek szerint bánok így veletek, Izrael háza! - így szól az én Uram, az ÚR.

Kedves Testvéreim!

A böjti időszak félidejéhez érkezünk. Néhány gondolat erejéig most tekintsünk vissza az elmúlt húsz napra. Mennyire volt ez az időszak különleges? Nem az extrém hidegre, a márciusi hóesésre gondolok, hanem arra, hogy vajon a böjtöd böjt volt-e? Sikerült-e megvalósítani, amit elhatároztál? Volt-e egyáltalán terved erre a böjti időre?

Az gondolom, hogy a böjti időszak nem véletlenül alakult ki. Mert jó a húsvét előtt egy kicsit lecsendesíteni a lelkünket. Nagyon jó, ha ebben az időben Istenre tudunk figyelni, és egy kicsit kilépünk a komfortzónánkból. Jó elgondolkozni, jó tudatosítani azt, hogy mi hova is tartozunk.

Én erre a böjti időszakra két dolgot határoztam el. Az egyiket még adventről sikerült átmentenem. Ez az elhatározás arról szól, hogy korábban kelek fel, és az Isten igéjével foglalkozom. Ez az elhatározásom eddig tartható, bár bevallom, hogy néha megesik, hogy nem annyi időt töltök Isten igéje mellett, mint amennyit szerettem volna. A másik elhatározás a testem fegyelmzése. Elhatároztam, hogy a böjti időszakban belekezek egy kis testmozgásba. Nem vállaltam nagyot, mindössze egy fokozatos otthoni mozgást. De amíg a lelki torna úgy-ahogy sikerül, a testbe még nem kezdtem bele. Már a böjt felénél járunk, és még egyszer sem pattantam fel az ellipszis trénerre, ahogyan azt elhatároztam. Persze kifogás mindig van: mikor? Most kelljek fel még korábban? De a testemnek szüksége van az alvásra is. Most elég sok dolgom van, határidős feladatok, most nem tudok a tornával foglalkozni. A gyerekek után rohángálok egész nap épp elég az a testmozgás is. Kifogások. Kifogások, amelyekkel meggyőzőm magam a lustaságom jogosságáról. És közben tudom, nagyon jól tudom, hogy az egészségemmel kapcsolatban ez a lustaság visszaüt, ha nem is most, akkor néhány év múlva. De a pillanatnyi kényelem sok mindent felülír az ember életében. És tudom, hogy nem vagyok ezzel egyedül. Nem véletlen mondja Pató-Pál úr, mintegy ősi jelszóként, hogy Ej, ráérünk arra még!

Ráérünk? Sokszor eszembe jut az a kis szórólap, amelyet már innen a szószelekről is idéztem, amelyen az épp csak megszületett csecsemőtől egészen a sírig az élet különböző fázisaiból ábrázolnak embereket. És mindegyik fölé egy-egy kifogás van írva, hogy miért nem foglalkozik Istennel. Mert még túl kicsi, túl elfoglalt, túl boldog, túl késő, áll az utolsó képnél, ahol a temetői kereszt látható.

A böjt az Istenre figyelésről szól. És bár azt mondtam, hogy az elmúlt 20 napban nekem ez a rész sikerült, de éppen a torna figyelmeztet. Ma még igen, de holnap lehet, hogy győz a lustaság. Szükségünk van az Isten figyelmeztetésére, aki ezt meg is teszi. Mai alapigénkben is erről van szó.

Úgy tűnik, a nagypróféták segítenek minket ezen a böjti úton, a múlt héten Jeremiás, a jövő héten majd Ézsaiás, most pedig Ezékiel próféta szavai vezetnek.

Ezékiel, akinek eléggé különleges helyzetben kellett az Isten igéjét hirdetnie. És akinek leginkább talán látomásai ismertek, de ma nem ezekkel foglalkozunk. Ezékiel a zsidó nép babiloni fogságának idején működött. Nem Izrael területén, hanem a fogságban élt. Babilóniában kellett valahogy összetartania, de leginkább Istennél tartania a fogságba hurcoltakat, akik gyakorlatilag minden reményt feladtak. Siráncoktak a sorsuk miatt. A 137. zsoltár így ír: *Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk.*

A múlt héten éppen arról hallhattunk Jeremiástól, hogy hiába prófétáltak meg a fogságot a próféták, hiába figyelmeztetett Jeremiás is arra, hogy hé, emberek, oda kellene már figyelni az Istenre, nem figyeltek oda ezekre a hangokra, nem érdekelte őket, hogy az Isten szól. Mert azt gondolták, minden a legnagyobb rendben van.

A különbség néhány év elteltével már nem ez. Ezékielnél már tudják, hogy nincsen minden rendben. Tudják, hogy Isten büntetése sújtja őket. És odamennek Istennek ehhez az emberéhez, hogy megkérdezzék: idefigyelj Ezékiel, most mi legyen? Lerombolták a templomunkat Jeruzsálemben, elhoztak bennünket ide Babilóniába, akkor most a mi Istenünk le van győzve? Tiszteljük a fogva tartóink Istenét? Nekik mutassunk be áldozatot?

De mielőtt kérdezhetnének, már Isten szól. És egy rövid történelemórát tart, elmondva azt, hogy az egyiptomi fogságtól kezdve folyamatosan szembefordultak vele, de ő mégis, újra és újra megkegyelmezett, nem pusztította el őket, nem hagyta őket a végleges pusztulás felé rohanni, pedig megérdemelték volna. (Érdeemes végigolvasni a 20. fejezet elejét.) És most, ott Babilóniában mi fogalmazódik meg? *Legyünk olyanok, mint más nemzetek, mint a többi országok népei, akik fát és követ tisztelnek.*

Legyünk olyanok, mint a többiek. Ne kelljen már konfrontálódni. Ne kelljen már kilépni a komfortzónánkból. Hagyjuk ezt az Isten dolgot, és foglalkozzunk inkább azzal, hogy hogyan mentjük a saját irhánkat. Legyőztek bennünket, hódoljunk be. Egyébként is sokkal egyszerűbb az ő vallásuk. Látható istenük van, az uralkodójuk erős, sok nép királya, kik vagyunk mi, kicsike porszemek.

Teljesen érthető a fogságban élő nép óhaja, ők csak szeretnék túlélni. Nem szeretnének bajt maguknak. Csak szép, csendes életet.

Ez ember ilyen, a fizika törvényeit követi és a könnyebb ellenállás felé halad. Egyszer egy külföldi állatkertben, egy óriási csőben több ezer lazac úszott körbe-körbe. Csupán néhány csoport volt, amelyek igyekezett az árral szemben úszni, de közülük is sokakat elsodort a többiek által keltett örvény. Így történhetett meg, hogy némelyik hal hátrafelé úszott.

Mi vajon merre felé úszunk? Egyáltalán merre nézünk? Böjt harmadik hetének igéje a 25. zsoltár alapján: Szemeik az Úrra néznek szüntelen, fordulj felém és könyörülj rajtam.

Az Úrra nézel, hiszen itt vagy a templomban. Ez alapján te már azok közé tartozol, akik legalább az árral szemben próbálnak úszni. De vajon nem szippant-e magával az örvény? Merre haladsz?

³³Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy királyotok maradok erős kézzel és kinyújtott karral, de kiáradó, lángoló haraggal is. ³⁴Kivezetlek majd benneteket a népek közül, és összegyűjtelek az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, erős kézzel, kinyújtott karral és kiáradó, lángoló haraggal! ³⁵Elvezetlek benneteket a népek pusztájába, ahol szemtől-szemben állva törvénykezem veletek.

Ilyen Istenünk van. Aki a reményvesztett népét így biztatja. Életemre mondom... akkor ott Babilóniában nem is tudták azt, hogy Isten mit is mond ezzel.

De mi már tudjuk, hogy ő valóban az életét adta, kinyújtott karral, hallottuk alapigénkben, igen Jézus kereszten kinyújtott karjával, hogy kimentsen, kivezessen, összegyűjtsön, magánál tartson, és elvezessen minket az örök életre.

Nekünk ilyen istenünk van, aki mindent odaadott, hogy aki rá néz, azt ne sodorhassa el az ár, annak legyen kibe kapaszkodnia.

A továbbiakban arról beszél Ezékiel által Isten, hogy mindezt nem azért teszi, mert megérdemli az ember, a nép. Nem azért mert kiérdemelték, vagy, mert lejárt a büntetés ideje, hanem csupán kegyelméből, irgalmából. Azért mert szereti őket.

Isten így szeret minket is, téged és engem. És bár nem érdemeljük meg, és nem is tudjuk kiérdemelni, ő mégis kinyújtja a karját, utánad és utánam, hogy megmentsen attól, hogy elsodortassunk.

De az igében az is benne van, hogy Isten megítél bennünket. Igen, meg kell állnunk előtte, hogy kimondja ránk az ítéletet, amely nem lesz szép. Mert a bűn ott van az életünkben. Nincs igaz ember egy sem – mondja Pál apostol, aki pedig dicsekedhetett volna kiválóságával. Isten megítél, de nem ítél el, mert az ítélet nem minket súlyt, akkor, ha mi a fiára nézünk. Én nagyon egyszerűen képzelem el ezt a jelenetet. Ott állunk Isten előtt, aki sorolja a bűneinket, mi próbálunk magyarázkodni, de belül nagyon jól tudjuk, hogy igaza van. Végül megszületik a döntés, és érkezik a jogos ítélet, mi ez alatt könnyes szemmel ránézünk az Isten mellett ülő Jézus átszögezett kezére, és kipréljük a szánkban: Uram a te keresztedért könyörülj rajtam. És ekkor Jézus odaáll Isten elé, felénk fordul és felemel. De ehhez szükség van arra, hogy napról napra gyakoroljuk ezt a leborulást. Hogy benne legyen a tértünkben a mozdulatsor, hogy már önkéntelenül is meglátva bűneinket, térdre hulljunk a mi mennyei Atyánk előtt, és Krisztusra nézzünk.

A böjt ebben segíthet. Segíthet testünket-lelkünket felkészíteni az Istennel való találkozásra. Vegyünk erőt magunkon, és napról napra szegezzük a tekintetünket rá, és mondjuk: Szemeim az Úrra néznek szüntelen... fordulj felém és könyörülj rajtam! Ámen.